

16

Pesti séták. Eszterrel

Velem tanultad meg Pestet szeretni,
pattogatott kukoricás vidám
estéken s annyi furcsa délelőttön,
mely senkinek se kellett, csak nekünk.
Köszáltunk szerte, mint két új Kolumbusz
az irdatlan romváros dzsungelében
s szórtuk magunk után a tökmagot,
mint a mesében Jancsi és Juliska,
hogy el ne tévedjünk csodás utunkon.
De lám : mindet felszedték már a varjak :
nincs visszaút, bár száz út van mögöttünk
s az egyetlen : jaj, megtaláljuk-e?

Teleki-tér! zsbárusok hazája!
nem mocskosabb Allah kertje sem :
arab falvak, tündöklő templomok
melletted, ó sikátorok gyaúrja!
Itt mindent megvehetsz, mindent eladnak :
nadrágot-inget ; életet-halált.
S e nyüzsgő tarka forgatagból, Eszter,
úgy villantál élém fel, mint a pisztráng,
amint a tó felett magasba szökken.
Teleki-tér! te Pest kanálisa,
én mégis áldalak : te adtad Esztert!
az első délutánt, a mágiát!

Ó Pest! nincs utcád vagy tereid talán,
mi ne Esztert idézné fel szívemben.
Tudod : mindig nagyon szerettelek,
gyermekkoromban kétfilléreimmel
ajándékoztalak meg, mint a koldust,
hogy sok-sok lombos fát vehess magadnak,
mely nyáron árnyékával elborít.
ha már a hőség elviselhetetlen —
nagyon szerettelek : de, lásd, ma már
többet jelentesz nekem, mint az ég —
ismersz — ennél többet nem mondhatok :
s mióta téged Eszter is szeret —
még százszor inkább megszerettelek.

Jaj : hogy lehetne mindet felsorolni :
sok száz áldott utcád, tereid s körutad?
Mint jaj-szavát, néhányat elsikongok :
Andrássy-út! Város-liget! Fásor!
Szemlőhegy-út! lejtős Apostol-utca!
Ó Rózsadomb! Angyal-föld! Nép-liget!
miket jelentetek nekem, miket!
Egyszer még szótárt írok rólatok,
mert szívetek már lassan megfakult
sok sürgő-forgó küzdelemben.

Ó Pest! te túlélsz minket biztosan :
hisz túlélte már annyi ostromot —
emlékezz rám : rajongó ifjú voltam!
Kabátot lóbáztam mindenfelé,
zsebemben rongyos könyveket cipeltem!
és senki sála nem volt szebb enyémmél.
Sok-sok meggyel kínáltalak, barakkal!
ezer zacskót adtam, hogy feljegyezz rá!
s be sokszor megmutattam néked Esztert!
piros ruhában s zöld pulloverében!
hánszszor figyelmeztettek szemére,
az égnél is megúnhatalanabbra!
vidáman rezgő gazdag csipejére!
s mit annyi szél cibált : konok hajára!
s hánszszor láttad nadrág-szíjjas kabátját!
Tudod : mily szertelen s milyen csapongó
s úgy szeretjük : halálba öljük egymást
majd minden sarkodon, de boldogabb
ki volt minálunk, annyi század óta,
egy-kedvűn füstös vén utcáidon?
Úgy-e ismersz minket? és nem feledsz el?

S ha rólam is utcát neveznek el majd,
mert költő voltam s katlanodban égtem :
a Rózsadombon adjanak nekem
egy csöpp, árnyas, nyúlfarknyi kis fasort :
ott fenn, ahol az Eszter-utca is van ;
mellette, vagy akár keresztvezően —
hadd ámuldozzanak a századok :
Végh György hogyan szerette Esztert.